

În căutarea unui crocodil care cântă

L-am întâlnit astăzi pe domnul B. Să-i spunem așa, pentru că de fapt habar n-am cum îl cheamă. Domnul B. are peste 80 de ani, o barbă lungă și poartă haine peticite. A făcut rost de bani, poate a venit pensia, poate cineva s-a milostivit de el. Ideea e că domnul B. s-a dus la second-hand-ul proaspăt deschis în cartierul nostru ca să-și cumpere haine.

Vânzătoarea îl cunoaște, nu e nici pe departe prima oară când bătrânul își lasă un sfert de pensie la second-hand. Astăzi e hotărât, în primul rând, să-și cumpere o geacă. A probat vreo 30 de modele și a exasperat pe toată lumea care stătea la coadă (de fapt, de unde vin toți oamenii ăștia, în mijlocul săptămânii, dimineața? De ce nu sunt ei la lucru? De ce nu sunt în alte locuri?). În micul haos din magazinul de haine la mâna a doua, domnul B. răscolește febril toate coșurile, punând întrebări la care nici măcar nu așteaptă un răspuns. „Cât costă pantalonii ăștia? Dar ăștia? Dar ăștia? Dar ăștia? Dar ăștia? Dar ăștia? Dar ăștia? Dar ăștia?“ „Dar un flanel pepit nu aveți?“ „Unde găsesc o geacă într-o singură culoare? Mi-ar plăcea o geacă într-o singură culoare. Nu îmi plac astea pestrițe.“

Rând pe rând, domnul B. umple o plasă cu haine, două, trei, își calculează banii, „a spart“ aproape toată pensia, dar încă își mai poate permite ceva. Trece la genți. „Asta roșie cât e? Asta albastră? Dar coșul, coșul ăsta?“ E un coș de paie imens, maro, perfect de mers cu el la plajă, pe malul mării, desigur, ușor destrămat, dar încă bun să mai poată fi folosit în cine știe ce excursie. Domnul B. își ia și coșul, nu se știe când i-ar putea folosi. Ajunge la jucării.

Răscolește febril printre ursuleții văduviți de urechi, iepurii murdari și păpușile cu fețele pătate, trece la alte animale nedefinite, apoi pipăie dinozaurii, întoarce pinguinii pe toate părțile, se holbează îndeaproape la roboți. Totuși, domnul B. nu e mulțumit. Bagă mâna adânc în cutia cu minunății căzute în dizgrație, caută ca un magician în joben, răscolește, se încruntă, se strâmbă și, într-un final, privirea i se luminează. Extrage, spre exasperarea vânzătoarei, un imens crocodil verde care are un singur ochi.

Domnul B. este cât se poate de încântat, mototolește crocodilul în mâinile imense și îl duce la urechi. Îl verifică, îl ascultă ca pe un ceas neîntors de multă vreme, îl miroase, apoi expresia feței i se schimbă din nou. „Nu e bun!“, rostește și îl aruncă înapoi în cutia cu jucării. „E, și cam de ce nu e bun? Ce are?“, întreabă vânzătoarea, vizibil enervată de clientul pretențios. „Păi, nu face nicicum! Nu cântă! Știți, eu am venit azi de fapt să cumpăr un crocodil care cântă. Nu știu cum să vă spun. Pur și simplu... un crocodil cântător. Așa ceva nu aveți?“

Cu bicicleta, în zbor, peste București

Mă urc pe o bicicletă necunoscută și dau ture în jurul lacului, în cea mai caldă zi a acestei primăveri. O tură durează vreo șapte minute, e ditamai lacul. Mă holbez la oamenii tolăniți în iarbă, la debarcader, la toți cei care au sau nu au treabă, la copiii de pe trotinete și la o femeie cu pălărie roșie. La câini. La bănci.

La propriile mele picioare pedalând la nesfârșit, fără să aibă habar când o să decid eu să pun frână. Dau șapte milioane de ture în jurul lacului, până când pălăria roșie a femeii devine verde, până când oamenii se confundă cu iarba, până când trotinetele copiilor se evaporă în aerul fierbinte. Am în creier un buton cu care opresc timpul în loc. Îl apăs.

La ce vă gândiți când nu vreți să vă mai gândiți? În care loc din minte mergeți și ce faceți acolo? E vânt? E soare? Sunteți cu tălpile goale pe iarbă? Eu am câteva trucuri. De exemplu, când nu vreau să mă gândesc la neliniște, intru în mințile altor oameni. Zilele trecute mergeam pe stradă și am auzit o fetiță întrebându-și tatăl: „Dar vrăjitoarele fac și magie galbenă?“. „Cum adică magie galbenă?“ „Adică, dacă există magie albă și magie neagră, oare există și magie galbenă?“ Nu am mai auzit răspunsul, dar aș fi putut eu să-i spun că da, în mod sigur există!

Magia galbenă este atunci când mă duc la mine în creier și trântesc toate ușile și deschid ferestrele și răscolesc rafturile și mă așez pe toate paturile și îmi întind umbra până pe cealaltă parte a bulevardului, până crește mare, mare, mare, până acoperă tot orașul. Magia galbenă e atunci când eu mă urc pe bicicleta necunoscută și opresc timpul,

ca să am vreme să nu mă gândesc. Și, în fine, magia galbenă mai e atunci când nu îmbătrânesc, nu mă întristez, când nu mi se face frig. E tot magie când pipăi orașul din jurul meu, Bucureștiul acesta, când îl ating ca pe un bărbat drag, îl miros, îl strâng de nas, îl mușc de umeri.

Vi s-a întâmplat să vă apuce frica de faptul că nimeni nu mai știe nimic despre dumneavoastră? Orașul știe. Oferiți-i o tură în jurul lacului, pe bicicletă. Apăsați butonul din creier, opriți timpul, inversați culorile între ele, lăsați-vă picioarele să facă ce vor. Holbați-vă la toți oamenii nemișcați din jur. Nu sunt caraghioși? „Aici“-ul și „acum“-ul nu există. Ceea ce în mod sigur e real e bicicleta. Și parcul. Și lacul. Și orașul, ca un al doilea corp. Nu vă grăbiți! Nu uitați că ați apăsat butonul. Cele șapte milioane de ture se pot transforma în șapte miliarde. În fond, știți bine că, de fapt, puteți zbura cu bicicleta deasupra întregului București. Când veți apăsa înapoi pe butonul de oprit timpul, toate lucrurile vor fi înapoi aici: parcul, femeia cu pălărie roșie, trotinetele, binele, răul, totul, totul. Mai puțin frica.

Despre somn și alți demoni

Ultima dată când am dormit bine eram în anul trei de facultate. Nu-mi amintesc cu exactitate cum a fost noaptea aceea, dar îmi amintesc perfect prima mea insomnie. Trebuia să plec într-un fel de tabără de creație. Nimic îngrozitor. Din contră, mă aștepta o perioadă de relaxare totală, undeva la țară, într-un loc liniștit. Am stins lumina și incredibilul s-a produs: nu am putut să dorm nici măcar o singură secundă. Indiferent ce aș fi încercat, o baie fierbinte, un film, o carte, ba chiar o plimbare în fața blocului, nimic, dar nimic nu a fost de ajutor. A fost o noapte enormă, fără sfârșit, o noapte cât cinci milioane de nopți, și de atunci încolo am impresia că n-am mai dormit niciodată.

Când vine seara, mă apucă panica. Oricât aș fi de obosită, oricât de tare mi-aș dori, orice aș încerca, mi se face frică. Sigur că în unele nopți reușesc totuși să dorm, însă panica e acolo, mă înconjoară, iar dacă adorm, sentimentul este că am învins de data asta, însă nu și data viitoare. Îi invidiez pe oamenii care pot să doarmă. Care nici măcar nu-și pot imagina cum e să-ți dorești din tot sufletul să vină somnul, iar el să nu mai vină. Și îi mai invidiez pe toți oamenii cu care am dormit vreodată în aceeași cameră și care au ațipit în câteva secunde, în timp ce eu le-am numărat respirațiile și i-am ucis în gând pentru toată liniștea aia, pentru toată banalitatea cumplită a somnului de care eu nu aveam parte.

Dacă am încercat diverse remedii? Absolut tot, absolut tot ce se putea încerca: leacuri băbești, sport, pastile, aerisirea camerei, schimbarea cearșafurilor, ritualuri, cunosc toate trucurile, toate șmecheriile. Uneori, nimic nu funcționează. Am aflat că sunt și alți oameni-zombie care ar da orice pentru o noapte normală, fără panică. M-am bucurat ca

un lepros care ajunge într-o colonie unde tuturor le pică degetele și urechile. Aha, deci mai sunt și alți nebuni ca mine? Ar trebui să ne întâlnim cu toții și să ne petrecem nopțile împreună, atunci când oamenii normali se întorc liniștiți de pe o parte pe alta.

Noapțile acelea rare în care alunec înspre somn ca pe un tobogan nesfârșit sunt invadate de o bucurie greu de explicat. În secunda aceea de dinainte de a adormi, atunci când am reușit să păcălesc creierul, atunci când știu că nu mai e cale de întors, mă cuprinde cea mai frumoasă stare din lume. Incomparabilă. Absolută. Nirvana la mine-n cap. Atunci răul se transformă în bine, neliniștea se dizolvă, întrebările devin răspunsuri, mâinile mele care nu mai sunt ale mele poartă sabia invizibilă a învingătorului.

Habar n-am cât de bine dormiți, dar, dacă măcar un singur om care luptă noapte de noapte cu el însuși citește acest text, aș vrea să-i transmit că, din păcate, războiul nu se va încheia. Totuși, un lucru e sigur: într-un fel, tot acest zbucium merită. De fiecare dată când adormim, putem fi fericiți.